EXPUNERI TEMPORALE

— “Time Exposures” 1971 —

de Wilson Tucker

Traducerea: Sorin Casapu

Sergentul Tabbot urcă cele câteva trepte până la apartamentul femeii, situat la etajul trei. În timp ce urca, cutia grea a aparatului de fotografiat îi lovea piciorul, amenințând să-i rănească genunchiul cu care şi aşa avea probleme. Mută cutia în mâna stângă şi mormăi în barbă ceva de genul: femeia *ar fi putut* fi mai amabilă şi să fi murit la etajul întâi.

În capul scărilor, un polițist plictisit păzea fără mare zel palierul şi coridorul pe care se găsea apartamentul victimei.

Tabbot întrebă surprins:

- N-au sigilat uşa? Se mai lucrează înăuntru? Care este apartamentul?

Polițistul răspunse:

- Au uitat de paznic, sergent - cineva a plecat să-l aducă. E agitație mare pe aici, nici medicul legist n-a terminat încă. La numărul 33. Apoi se uita în jos la cutia voluminoasă a aparatului de fotografiat. Moarta e cam dezbrăcată.

- Vrei să-ți fac şi ție o fotografie frumoasă?

- Nu, *domnule,* cu asta nu! Vreau să spun că-i goală, dar nu mai este frumoasă.

Tabbot zise:

- Victimele criminalilor îşi pierd aspectul plăcut.

El merse de-a lungul coridorului, până la apartamentul cu numărul 33 şi găsi uşa între-deschisă. Dinăuntru se auzea o voce tunătoare. Tabbot împinse uşa până o deschise de tot şi intră în apartamentul femeii. Spațiul era mic, consta probabil din doar două camere.

Mai întâi văzu un tip care ținea în mâini un spray şi o lanternă şi care cerceta amprentele de pe o măsuță pentru cafea acoperită cu sticlă, expresia mâhnită a feței lui indica însă în mod clar lipsa totală a acestora. Un locotenent de la secția de poliție care stătea aproape lipit de capătul acestei măsuțe urmărea mişcarea de colo-colo a luminii lanternei, cu o expresie de infinită răbdare. Pentru o clipă, privirea i se îndreptă spre Tabbot şi spre cutia aparatului fotografic, după care reveni la măsuță. Un detectiv în civil aştepta în spatele uşii, fără să facă nimic. Doi bărbați având alături un coş de nuiele şedeau pe brațele unui fotoliu supradimensionat, privind peste spătarul acestuia la ceva ce se găsea pe jos. Unul dintre ei îşi întoarse capul pentru a-l vedea pe noul venit, după care îşi îndreptă din nou atenția către ceea ce văzuse jos. La o oarecare depărtare de fotoliu, un bărbat cu chelie adăpostind sub propriile-i haine mult mai multă grăsime decât s-ar fi cuvenit, tocmai îşi scutura praful de pe genunchii pantalonilor. De-abia se ridicase în picioare şi efortul pe care-l făcuse îl obliga acum să respire gâfâind, cu gura deschisă.

Tabbot îl cunoştea pe locotenent şi pe medicul legist.

Uitându-se la cutia neagră şi grea pe care Tobbot o aşezase jos, după uşă, medicul legist întrebă:

- Fotografii?

- Da, domnule. Expuneri temporale.

- Atunci aş vrea să am şi eu nişte imagini. N-am mai văzut un împuşcat de vreo opt sau nouă ani. Aşa ceva e al dracului de rar în zilele noastre. Şi, îndreptându-şi degetul arătător, dolofan, către lucrul de pe podea, continuă: *Ea* a fost împuşcată mortal. Poți să-ți imaginezi aşa ceva? Împuşcată *în ziua de azi!* Mi-ar face plăcere să am şi eu nişte imagini. Vreau să văd un bărbat care are curajul să poarte o armă.

- Da, domnule. Apoi Tabbot i se adresă locotenentului de la secția de poliție: Puteți să-mi dați vreun indiciu?

- Lucrurile sunt încă neclare, sergent, îi răspunse ofițerul. Victima îl cunoştea pe cel care a atacat-o; cred că i-a şi deschis uşa, după care s-a îndepărtat, lăsându-l pe el să închidă. Acesta s-a oprit cam pe unde eşti tu acum. Poate s-au certat, dar n-a fost nici o luptă - nimic nu este spart, nimic nu e mişcat de la locul lui, nu sunt nici amprente. Clanța uşii din spatele tău a fost, de asemena, ştearsă. Ea se afla în spatele acelui fotoliu când a fost împuşcată şi acolo s-a şi prăbuşit. Crezi că poți să cuprinzi toate astea?

- Da, domnule, cred că voi putea. O să instalez aparatul în cealaltă cameră - chiar în dreptul uşii. Acolo e bucătăria?

- Bucătăria şi duşul. Camera asta este o combinație între o sufragerie şi un dormitor.

- O să pornesc chiar din uşă, după care o să mă apropii din ce în ce mai mult. În bucătărie nu este nimic?

- Numai vase murdare. Urme nu sunt, dar ți-aş fi recunoscător dacă ai lua câteva imagini. Podelele sunt curate în toată casa, cu excepția porțiunii din spatele *acelui* fotoliu.

Sergentul Tabbot se uită la fereastra din partea opusă a camerei, apoi din nou la locotenent.

- Nu există scară de incendiu, zise ofițerul. Dar uită-te totuşi şi pe acolo, uită-te peste tot. Fă tot ce crezi că este necesar.

Tabbot încuviință imediat, apoi îşi încordă muşchii abdomenului. Străbătu încăperea, îndreptându-se spre fotoliul supradimensionat şi, cu multă grijă, aruncă o privire peste spătarul acestuia. Cei doi bărbați cu coşul de nuiele îşi întoarseră simultan capetele pentru a se uita la el, spunându-şi în acelaşi timp unul altuia glume macabre. În mod sigur ei râdeau de el. Iar lui, în ciuda efortului de a se abține, i se întoarse stomacul pe dos.

Victima fusese o blondă cu părul de culoarea nisipului şi avusese cam treizeci de ani, chipul, deşi îndeajuns de plăcut, nu ar fi avut prea multe şanse de a câştiga un concurs de frumusețe; fusese bine curățat pentru că nu se vedea nici o urmă de machiaj. Nu avea nici un fel de bijuterii pe degete pe brațe sau la gât; era efectiv goală. Pieptul îi fusese făcut zob. Din cauza şocului provocat de surpriză, Tabbot clipi de mai multe ori, apoi îşi mută privirea în jos, spre abdomenul şi picioarele ei, pur şi simplu pentru a nu mai vedea rana aceea îngrozitoare. Preț de o clipă fu pe punctul de a vărsa.

Închise ochii, în vreme ce se lupta pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine, iar atunci când îi deschise din nou, remarcă nişte cicatrice abdominale vechi, datorate unet sarcini avută cu multă vreme în urmă.

Retrăgându-se precipitat de lângă fotoliu, sergentul Tabbot dădu peste medicul legist. El bâigui:

- A fost împuşcată în spate!

- Da, bineînțeles. Bărbatul gras, răsuflând zgomotos, trecu îmbufnat pe lângă el. Este o gaură *mică* în coloana vertebrală; mică la intrare şi mare - pe Dumnezeu că este mare - la ieşire. Când a ieşit, glonțul a distrus toată cutia toracică Aşa e normal să se întâmple. Cred că a fost un pistol de calibru mare, Râmase cu ochii fixați pe piciorul gol care apărea din spatele fotoliului. Primul caz de asasinare prin împuşcare în opt sau nouă ani. Îți poți imagina pe cineva care are o armă? Făcu o pauză numai cât să-şi mai tragă răsuflarea, apoi, tot gâfâind, îşi îndreptă acelaşi deget arătător dolofan către cei doi tipi cu coşul, zicându-le: Luați-o şi dați-i bătaie, băieți. Îi facem autopsie.

Tabbot se îndreptă spre bucătărie.

Pe masă găsi o farfurie murdară, o ceaşcă de cafea, o furculiță, o lingură şi câteva firimituri de pâine prăjită, O zaharniță fără capac şi un mic recipient cu praf de frişcă şi cafea ness completau tabloul. Se uită sub masă în căutarea cuțitului şi a untului care lipseau.

- Nu sunt acolo, spuse locotenentul. Îi plăcea să mănânce pâinea prăjită fără nimic.

Întorcându-se, Tabbot întrebă:

- Cam cu cât timp în urmă s-a consumat acest mic dejun? De câtă vreme e moartă?

- Va trebui să aşteptăm părerea medicului legist pentru a afla, dar aş zice că de vreo trei ore, poate chiar patru. Ibricul cu cafea era rece, corpul era rece, petele de ou erau uscate — oh, hai să zicem cu ceva peste trei ore.

- Asta îmi oferă o marjă de timp avantajoasă, spuse Tabbot. Dacă s-ar fi întâmplat cu o noapte înainte, ieri, nu-mi rămânea decât să-mi iau aparatul de fotografiat şi să mă duc acasă. Cu coada ochiului zări dincolo de uşa deschisă o mişcare şi când se uită văzu pe bărbații cu coşul de nuiele cum tocmai îşi scoteau povara pe coridor. Privirea i se întoarse rapid la masa din bucătărie. Ouă şi pâine prăjită, zahăr şi cafea. Astea nu spuneau mare lucru.

Locotenentul clătină din cap.

- Ea nu mă preocupă în mod deosebit, nu-mi pasă ce şi când a mâncat. Medicul legist să-şi facă probleme în legătură cu micul ei dejun; el o să ne spună cu câtă vreme în urma a mâncat. Fotografiile tale sunt mult mai importante. Vreau să am imagini care să-l prezinte pe asasin.

Tabbot zise:

- Să sperăm că evenimentul s-a petrecut la luming zile: în această

dimineață. Sunteți sigur că acesta nu este micul dejun de ieri? N-are nici un sens să potrivesc aparatul de fotografiat dacă totul s-a întâmplat ieri dimineață, sau noaptea trecută. Limita maximă de expunere este între zece şi paisprezece ore - şi ştiți cât de slabe sunt imaginile obținute după paisprezece ore.

- În dimineața asta, îl asigură ofițerul. Ieri dimineață a fost la lucru, dar pentru că azi dimineață nu s-a prezentat şi n-a răspuns nici la telefon, a venit cineva de la atelier să vadă ce s-a întâmplat.

- Acel cineva avea cheie?

- Nu, şi acest fapt a eliminat primul suspect, i-a deschis portarul. Fotografiezi şi uşa, pentru a verifica declarația. Ei spun că ar fi fost la câteva minute după ora nouă; nu-şi pot aminti exact cât era ceasul.

- E suficient. Ce fel de atelier? Ce făcea acolo?

- Atelier de jucării. Confecționa păpuşi pentru Crăciun.

Sergentul Tabbot rămase îngândurat câteva clipe, apoi, după o pauză, zise:

- Primele lucruri care-ți vin în minte sunt armele-jucărie.

Locotenentul îi adresă un rânjet nu prea vesel.

- Ne-am gândit şi noi la asta şi am şi trimis pe cineva să cerceteze atelierul. Înțelegi, ceva lucruri de contrabandă, jucării sau obiecte utile. Dar, ghinion. De când cu Legea Restrictivă, n-au mai făcut nimic care să semene a armă. Atelierul era curat.

- Ai o muncă tare grea, locotenente.

- Aştept fotografiile tale, sergent.

Tabbot consideră cele spuse ca fiind o aluzie destul de clară. Se duse în cealaltă cameră şi constată că, cu excepția detectivului în civil, plecase toată lumea. Acesta se aşează pe canapeaua de lângă măsuța pentru cafea şi se uită cum îşi despachetează el aparatul. Trepiedul a fost aşezat la vreun metru şi jumătate de uşă. Camera de fotografiat era un aparat greu voluminos, pe care o aşeză pe trepied cu destule icneli şi mormăind o înjurătură din cauza unui deget strivit în timpul instalării. Când aparatul a fost bine plasat, Tabbot scoase din cutia cu accesorii o rolă de film nouă pe care o fixă în partea din spate a acestuia. Ultimele montate au fost obiectivul şi un cronometru. Se uită cu atenție pentru a se asigura că lentila obiectivului este curată.

Tabbot îndreptă aparatul spre uşa de la intrare, îl focaliză şi băgă mâna în buzunar după rigla de calcul. Verifică timpul *de acum,* după care calculă timpul anterior pentru a obține patru expuneri: la nouă fix, nouă şi cinci, nouă şi zece, şi nouă şi cincisprezece, acest interval având toate şansele să conțină sosirea portarului împreună cu angajatul de la atelierul de jucării.

Potrivi temporizatorul, apoi se asigură că pelicula foto de nylon se va rula corect după fiecare expunere. Datele privind fiecare expunere urmau să

fie notate într-un carnețel, pentru a uşura identificarea mai târziu a imaginilor.

Detectivul în civil îşi întrerupse tăcerea:

- Până acum n-am văzut niciodată funcționând un astfel de obiect.

Tabbot îi răspunse degajat:

- Fotografiez perioada de timp cuprinsă între nouă şi nouă şi un sfert, din aceasta dimineață; dacă am noroc, îl voi surprinde pe portar tocmai în momentul în care deschide uşa. Dacă însă norocul nu-mi va surâde, voi obține o mişcare neclară - sau poate chiar nimic - şi în acest caz, va trebui să mă întorc şi să fac câte o expunere pentru fiecare minut de după ora nouă, până când îl descopăr. O imagine estompată a uşii de la intrare mă va ajuta să dau de el.

- Imagini *bune?* Părea destul de neîncrezător.

- La ora nouă? Da. La ora nouă prin fereastra aceasta intra suficientă lumină şi nici nu trecuse prea mult timp. Condiții satisfăcătoare, însă lucrurile stau cu totul altfel atunci când încerc să expun în timpul nopții, când sunt aprinse numai una sau două lămpi, pur şi simplu, nu-i suficientă lumină. Aş dori ca *toate lucrurile* să se întâmple afară, sub cerul liber, la vremea prânzului, într-o zi cu soare - şi cu nu mai mult de o oră în urmă!

Detectivul mormăi ceva, în timp ce examina cu atenție aparatul care țăcănea.

- Odată, la un proces, am folosit nişte fotografii făcute de tine. Era vorba de jefuirea unei bănci, anul trecut. Imaginile erau proaste, judecătorul le-a respins şi cazul s-a dus de râpă.

- Îmi aduc aminte de ele, îi răspunse Tabbot. Şi îmi cer scuze pentru calitatea lor slabă. Acele fotografii au fost făcute chiar la limita de timp admisibilă: paisprezece ore poate chiar puțin peste. Nici aparatul şi nici filmul nu mai pot face aproape nimic peste limita de zece sau douăsprezece ore - pur şi simplu, a trecut *prea mult* timp. Folosesc cel mai bun film existent, însă nu mai poate prinde şi reproduce o imagine acceptabilă după mai mult de douăsprezece ore. Fotografiile făcute la bancă nu prezentau decât nişte umbre formate din puncte; asta-i tot ce pot obține după trecerea a douăsprezece - paisprezece ore.

- Nimic după mai mult de paisprezece cre?

- Absolut nimic. Am încercat, dar nu iese nimic.

Aparatul de fotografiat încetă să mai țăcăne şi se închise autumat. Tabbot îl răsuci pe trepied şi îl îndreptă spre capanea. Detectivul sări în sus.

Sergentul protestă:

- Nu te ridica, nu deranjezi cu nimic. Lentilele obiectivului nu te vor vedea *acum.*

- Am treabă, mormăi detectivul. Şi adresându-i locotenentului un gest de rămas bun destul de dur ieşi din apartament trântind uşa în urma lui.

- E încă supărat din cauza imaginilor ălora de la bancă, zise ofițerul.

Tabbot încuviință clătinând din cap, apoi ajustă temporizatorul, fixându-l pentru încă o expunere şi rânji spre locotenent.

- O să-i trimit o fotografie în care voi fi eu, cel de acum trei minute. Poate că asta o să-l mai înveselească.

- Sau poate o să-l înfurie îndeajuns pentru a te concedia.

Sergentul începu o altă serie de calcule folosindu-şi rigla de calcul, în vederea obținerii de imagini din întreaga cameră în intervalul dintre şase şi nouă dimineața. Îndreptă voluminosul aparat către măsuța pentru cafea apoi spre uşa bucătăriei, spre fotoliul supradimensionat, spre fereastra din spatele acestuia, mai luă în vizor un scaun mai mic şi o bibliotecă aflată în încăpere, apoi podeaua, o vază cu flori artificiale care se găsea pe un mic raft deasupra radiatorului, un lampadar, o lustră şi, pentru orice eventualitate, mai vizualiză o dată încăperea de jur împrejur înainte de a reveni la uşa de la intrare. Tabbot revizui calculele, după care îşi îndreptă în mod deosebit atenția asupra uşii şi spațiului de lângă aceasta, acolo unde se găsise *el* atunci când intrase pentru prima oară în încăpere.

Aparatul căută şi cercetă trecutul apropiat, din ultima dimineață când blonda dezbrăcată fusese încă în viață înregistrând pe pelicula de nylon acele imagini care nu mai existau deja de trei sau patru ore. În timp ce se învârtea pentru a cuprinde întreaga odaie, undeva între bibliotecă şi vaza de flori artificiale - un semnal luminos indică terminarea filmului şi aparatul făcu o pauză până când fu introdusă o nouă rolă. Tabbot reglă din nou mecanismul de măsurare a timpului, astfel ca acesta să compenseze timpul pierdut. Numerotă rolele de film, atât pe cele vechi, cât şi pe cele noi, şi continuă să-şi noteze amănunțit datele privind fiecare unghi şi fiecare serie de expuneri. Aparatul de fotografiat ignora prezentul, sondând trecutul.

Locotenentul întrebă:

- Cât mai durează?

- Am nevoie de circa o oră pentru preliminarii; bucătăria o pot termina în altă oră. Iar între două şi trei ore, să zicem, sunt necesare pentru reluări, după ce descopăr vreun indiciu.

- Eu am o mulțime de treabă care mă aşteaptă. Ofițerul se scărpina în ceafă şi apoi se aplecă şi privi obiectivul aparatului. Cred că o să mă poți găsi la secție. Să faci mai multe cópii după imaginile cele mai importante.

- Da, domnule.

Locotenentul se opri din inspectarea lentilei şi aruncă o ultimă şi cuprinzătoare privire întregii camere. Nu trânti uşa în urma sa, aşa cum făcuse detectivul.

Fotografierea continuă în ritmul unei activități de rutină.

Tabbot trase apapratul de fotografiat înapoi spre uşa bucătăriei, pentru a avea o privire cât mai cuprinzătoare a odăii; îl îndreptă către canapea, către fotoliul supradimensionat şi din nou spre uşă. Vroia să prindă cele câteva momente vitale în care uşa a fost deschisă şi ucigaşul a

păşit peste pragul acesteia pentru a trage cu arma. După ce schimbă obiectivul, folosind unul cu o deschidere mai mare, fixă pe film întreaga încăpere într-o serie de imagini luate din zece în zece minute, într-un interval de trei ore. Locul întâmplării a fost minuțios analizat.

Schimbă rolele cu film, pregătindu-se pentru bucătărie.

Ceva neclar îl făcu să se oprească tocmai când vroia să întoarcă aparatului ftffâgrafiat. Se îndreptă spre fotoliul masiv îl ocoli prin spate, având grijă să nu calce pe petele de sânge de pe jos, şi se găsi exact pe linia care unea uşa cu fereastra. Tabbot se uită de la fereastră afară - imaginându-şi o armă îndreptată spre spatele său - apoi se întoarse încet pentru a privi către uşă: primele raze de soare care intraseră pe fereastră dimineața devreme luminaseră, probabil, chipul bărbatului. Şi, deci, aparatul de fotografiat aşezat *aici* ar trebui să importalizeze atât chipul asasinului, cât şi momentul descărcării armei.

Tabbot mută trepiedul şi aparatul fotografic în cealaltă parte a camerei, aşezându-le în spatele fotoliului, cu obiectivul îndreptat către uşă. Puse un alt obiectiv şi făcu un nou calcul. Dacă avea *cu adevărat* noroc, acest set de imagini va surprinde criminalul în momentul în care trăgea în direcția aparatului de fotografiat.

Fotografierea bucătăriei a repetat aproape identic cele întreprinse în cameră. Doar că a necesitat ceva mai puțin timp.

Tabbot fotografie masa şi cele două scaune, vasele murdare, firimiturile de pâine prăjită, plita minusculă, frigiderul vechi, farfurioarele de la serviciul de cafea aşezate neglijent în chiuvetă, chiuveta, o toaletă minusculă situată în spatele unei uşi înguste, ce părea un dulap pentru mături, uşa pliantă murdară a nişei duşului. În nişă se scurgea un firicel de apă.

Deschise uşa frigiderului în care, alături de alimente, găsi şi o jumătate de sticlă de vin roşu: două imagini la un interval de o oră. Aruncă o privire în spațiul îngust al toaletei: câteva expuneri făcute la întâmplare cu speranța că blonda nu era aşezată pe scaunul toaletei. Nişa duşului era acoperită cu plăci de faianță albă, acum pătate de rugină de la duşul defect: două expuneri de încercare, deoarece şi nişa adăpostea o mică chiuvetă, o oglinda şi o sursă de lumină rezistentă la umezeală. Observă, dând mulțumit din cap cu un aer absent, că instalația electrică nu cuprindea şi priză pentru aparatele electrice de ras.

Tabbot schimbă iar obiectivul cu un altul cu deschidere largă pentru fotografia finală.

Bucătăria nu avea fereastră, şi remarcă, de asemenea, lipsa unei uşi care să permită ieşirea de urgență în caz de incendiu - o gravă nesocotire a legilor privind paza contra incendiilor.

Cu asta, acțiunile preliminare luau sfârşit.

Tabbot îşi scoase din buzunar actul de identitate, adună toate rolele de film folosit şi ieşi din apartament. La uşă tot nu era nici un paznic care să blocheze trecerea şi îl privi cu surprindere pe polițistul care încă se mai

găsea pe coridor.

Acesta îi remarcă expresia de mirare.

- Vine, sergent, vine. Până la ora asta îmi închipui că locotenentul s-a supărat rău pe cineva, aşa ca poți să pui pariu că o să fie aici cât de repede.

Tabbot îşi băgă în buzunar actul de identitate.

Polițistul îl întrebă:

- *Chiar* a fost împuşcată, aşa cum s-a spus? Din spate spre față. glontele trecând chiar prin burtă?

Tabbot încuviință stânjenit:

- Din spate spre față, dar glontele a străbătut cutia toracică, nu abdomenul. Cineva a folosit o armă de calibru mare. *Vrei o* fotografie? Ți-ai putea-o pune în vestiar.

- Ooo, la dracu', nu! Bărbatul privi în josul coridorului şi se întoarse apoi din nou spre sergent. Am auzit că medicul legist ar fi spus că treaba a fost făcută de un profesionist; numai unul dintr-ăştia e îndeajuns de nebun ca să mai poarte arme. Numai când te gândeşti ce risc...

- Şi eu presupun la fel; de ani întregi n-am mai auzit ca vreun amator să fi purtat o armă. Condamnarea obligatorie la închisoare pentru cei care poartă arme îi înspăimântă de moarte. Tabbot mută cutia cu aparatul de fotografiat în cealaltă mână, pentru a o ține cât mai departe de genunchiul cu probleme, în timp ce cobora treptele.

Strada era scăldată în lumina soarelui - genul de condiții aşa cum ar fi vrut sergentul Tabbot să fie mereu la locul în care se petrec diferite acțiuni, pentru a obține rezultate cât mai bune. Dacă ar avea totdeauna la dispoziție un soare strălucitor, ar putea obține fotografii mult mai bune, chiar şi la limita maximă de paisprezece ore, nu numai nişte umbre formate din puncte.

Dubița lui era singura maşină a poliției aflată în parcare.

Tabbot urcă în spate şi închise uşa în urma lui. Cufundat în cea mai deplină beznă, puse în funcțiune instalația de developat şi de uscat filmul şi începu să prelucreze prima peliculă. Când capătul primului film ieşi din rolă şi dispăru în recipientul de developare, începutul celui de-al doilea fu introdus în fantă. La timpul potrivit, veni rândul celui de-al treilea. Sergentul şedea pe un scaun, aşteptând în întuneric ca instalația de developat şi de uscat să-şi termine treaba şi să-i restituie negativele de nylon. După o vreme dădu drumul la imprimantă, apoi nu mai făcu nimic, rămase în aşteptare.

Pieptul femeii, sfârtecat de explozie, se găsea sub ochii săi; impresia pe care o crea imaginea era mult mai puternică în obscuritatea dubiței decât dacă ar fi fost privită la lumina zilei. De data aceasta, stomacul nu i se mai revoltă; începea să se obişnuiască cu ceea ce văzuse. Sau poate amintirea a ceea ce văzuse fusese îngropată în trecutul lui. Dar câteva dintre imaginile ce urmau să apară *ar fi putut* să reînvie acel coşmar.

Medicul legist credea că femeia care făcea păpuşi pentru Crăciun a

fost asasinată de un profesionist, căruia nu-i păsa de legea armelor, cum nu-i păsa nici de alte o mie şi una de legi. Poate că da - poate că nu. Atunci când se întorceau din posturile pe care le deținuseră peste ocean, mulți militari trecuți în rezervă introduceau arme în țară, în mod clandestin; auzise destul de des despre asemenea lucruri, şi chiar văzuse câțiva asemenea nesăbuiți la închisoare. Pur şi simplu, nu înțelegea de ce cei mai numeroşi dintre aceştia erau puşcaşi marini care-şi făcuseră serviciul militar în China; numărul lor era de trei sau patru ori mai mare decât al celor ce făcuseră armata în alte locuri, iar pedepsele aspre anunțate în cazul încălcării legii armelor, pe ei nu-i speriau câtuşi de puțin. În înțelepciunea sa, Congresul decretase că numai ofițerii din batalioanele pentru menținerea păcii şi personalul militar din serviciul activ se puteau bucura de privilegiul de a purta arme de foc; toate celelalte arme, conform legii, trebuiau predate şi distruse.

Tabbot nu avea armă; n-ar fi avut ce face cu ea. Polițistul care stătea de pază la etajul trei avea armă, la fel şt locotenentul, şi detectivul - dar el nu credea că ar fi putut avea şi medicul legist una. Şi nici tipii cu coşul de nuiele. Legea controlului armelor prevedea în mod obligatoriu ani mulți de puşcărie pentru deținerea de arme de către civili, însă cei din infanteria marină continuau să poarte arme şi, din când în când, mai murea câte un civil ca urmare a folosirii armelor de foc. Precum femeia care făcea păpuşi de Crăciun.

Un bâzâit discret semnaliză sfârşitul procesului de developare. Tabbot scoase cele trei pelicule negative din stativul de uscare şi le introduse în imprimantă. De data aceasta, aşteptarea fu mult mai scurtă. Din imprimantă se derulară trei şiruri lungi de imagini, care-i ajunseră direct în mâini. Tabbot nu-şi mai pierdu vremea să separe imaginile prin tăiere. Punându-şi două dintre filme pe umeri şi ținându-l pe al treilea în mână, se duse până la uşa dubei şi o deschise larg. Lumina puternică a soarelui îl făcu să-şi mijească ochii şi chiar să lăcrimeze.

Scăpă o exclamație printre dinți:

- Oh! La dracu'! Ce n-a fost în regulă?!

Imaginile erau întunecate, cu mult mai obscure decât ar fi fost normal să fie. *Ştia* fără să mai verifice în carnețelul său că expunerile au fost făcute după răsăritul soarelui, dar, cu toate acestea, fotografiile erau întunecate. Tabbot se uită în susul fațadei clădirii, încercând să identifice fereastra potrivită, după care îşi întoarse privirea plină de nedumerire spre peliculele cu imagini. Dormitorul-sufragerie era întunecat.

Inchizându-şi pe jumătate ochii, pentru a se apăra de lumina strălucitoare a soarelui, şi privind mai de aproape, văzu patru expuneri temporale ale uşii de la intrare; în cea de a treia se distingeau chipurile, cu gurile căscate, ale portarului şi a încă unui bărbat. Fusese ora nouă şi zece minute. Cel de-al cincilea cadru prezenta o imagine clară a detectivului în civil, stând pe canapea, uitându-se în sus şi vorbind cu Tabbot. Cea de a şasea imagine şi următoarele: imagini întunecate cu canapeaua transformată în pat - măsuța de cafea lipsind de acolo - conturul uşii de la bucătărie de-abia zărindu-se, fotoliul supradimensionat (măsuța de cafea *era*

aici, lângă el), fereastra... Se uită cuprins de deznădejde la fereastră. Afurisitele de draperii erau trase, nelăsând lumina să pătrundă!

Tabbot verifică grăbit cel de-al doilea film: tot întunecat. Atât lampadarul, cât şi plafoniera erau stinse. Draperiile fuseseră trase toată noaptea şi încăperea fusese cufundată într-o obscuritate ceţoasă. Putu să identifice doar radiatorul, vaza de flori, rafturile cu cărţi, micuţul scaun şi mai multe expuneri ale uşii închise. Imaginile în care ar fi trebuit să se vadă podeaua erau aproape negre. Acum aparatul îşi schimbase poziţia, apropiindu-se de uşa bucătăriei, dar fotografiind tot dormitorul, cu un obiectiv cu unghi mare de cuprindere. Întuneric total.

Pştul fusese strâns şi transformat din nou într-o canapea obişnuită, măsuţa de cafea îşi reluase locul, celelalte componente ale mobilierului rămăseseră neatinse, draperiile acopereau singura fereastră, luminile nu erau aprinse. Îşi ţinu răsufiarsa în vreme ce îşi chinuia ochii pentru a desluşi ceva din ultimele poziţii. O siluetă - o siluetă întunecată, neclară, a cuiva - stătea în partea opusă a măsuţei şi privea către uşa închisă.

Tabbot apucă şi cea de a treia peliculă cu imagini.

Primele patru cadre nu-i oferiră mai mult de o uşă închisă. Cel de-al cincilea explodă într-un halou luminos, asemenea unui fulger arma tocmai era descărcată spre ţinta aflată în aşteptare.

Sergentul Tabbot sări din dubă trânti uşa acesteia în spatele său şi urcă treptele până la etajul al treilea. Genunchiul bolnav îl implor să încetinească pasul. Tânărul poliţist nu mai era la postul său în capul scărilor.

Uşa apartamentului era blocată de un paznic.

Tabbot se apropie de el cu grijă, în vreme ce îşi căuta prin buzunare cartea de identitate. La o distanţă cu puţin peste jumătate de metru, burta îi fu cuprinsă de crampe dureroase; dacă ar încerca să se strecoare pe lângă maşinărie pentru a ajunge în apartament, drăcia afurisită ar face maximum posibil pentru a-l spinteca şi a-i scoate măruntaiele. Cele mai vulnerabile erau testiculele. Genul acesta de paznic îi amintea de un hidrant de generaţia a doua - însă dacă ar fi interogat la una din secţiile de poliţie, n-ar fi putut descrie niciodată un hidrant de generaţia a doua, astfel încât interogatorul să se declare mulţumit fără a insista că este vorba doar de un simbol falic.

Paznicul era acoperit cu oţel inoxidabil şi plastic incolor, armura îi despărţea mijlocul, iar în partea de sus a capului ţuguiat avea o fantă şi un senzor care emitea o radiaţie luminoasă intermitentă controlată, de înaltă frecvenţă, capabilă să distrugă ţesuturile animale. Aceste maşinării erau extraordinar de folositoare atunci când era vorba să ţină prizonierii *înăuntru,* iar pe cetăţenii curioşi *afară.*

Tabhot introduse cartea de identitate în fantă şi aşteptă ca emisia senzorului să se întrerupă.

Undeva, la capătul canapelei, acoperit pe jumătate de un teanc de cărţi prăfuite, direct pe podea, se găsea un telefon: femeia citise romane

western. Formă numărul secției de poliție şi aşteptă până când operatorul reuşi să dea de ofițer.

Plin de nerăbdare, spuse:

- Aici Tabbot. Cine a tras draperiile?

- Ce dracu' vrei să... Ce draperii?

- Draperiile ce acopereau fereastra, singura fereastră din încăpere. Cine le a tras azi dimineață? Când?

Urmă o lungă tăcere.

- Sergent, acele fotografii n-au nici o valoare.

- Da, domnule - aşa se pare Am o bună fotografie cu detectivul ăla, stând pe sofa, *după* ce draperiile au fost trase. Ezită o clipă, în vreme ce-şi consulta carnețelul. Împuşcătura a avut loc azi dimineață la şase patruzeci şi cinci: portarul a deschis uşa la nouă şi zece. Şi mai am o fotografie bună cu detectivul în civil.

- Asta-i tot?

- Tot ce vă puate fi de folos. Mai am o imagine neclară, întunecată, a cuiva care priveşte spre uşă, dar nu vă pot spune dacă e vorba de un bărbat sau de o femeie, dacă era verde sau roşu.

Locotenentul spuse:

- Oh, rahat!

- Da, domnule.

- Medicul legist a tras draperiile alea - vroia mai multă lumină ca să poată examina cadavrul

Cu părere de rău, sergentul replică:

- Aş fi vrut să le fi tras azi-noapte, înaintea ca ea să fi devenit cadavru.

- Eşti *sigur* că imaginile nu-s bune de nimic?

- Ei bine, domnule, dacă vă duceți cu ele la tribunal şi dați peste acelaşi judecător, o să vă dea afară.

- Fii-ar să fie! Şi-acum ce-ai de gând să faci?

- O să mă-ntorc la şase patruzeci şi cinci şi-o să văd ce mai pot scoate din împuşcătura aia. Am să-ncerc să-l urmăresc pe acel cineva până la uşă, în perioada respectivă de timp presupun că era femeia care se ducea ca să deschidă uşa ucigaşului. Dar nu vă faceți prea mari speranțe, locotenente. Este o cauză pierdută.

Urmă o nouă tăcere, după care ofițerul spuse:

- Bine, fă tot ce poți. Grozavă ştire, sergent.

- Da, domnule.

Tabbot ridică voluminosul aparat fotografic şi-l fixă la unul din

capetele măsuței pentru cafea, îndreptându-l către uşă; calculă ca această poziție va include atât momentul în care femeia se îndrepta spre uşă, cât şi pe acela în care ucigaşul intra în încăpere. Totul într-o obscuritate profundă. Introduse o nouă rolă de film în aparat, verifică lentilele căutând un fir de praf inexistent şi începu calcularea timpilor de expunere. Aparatul începu să țâcăne, înregistrând momentul împuşcăturii.

Tabbot se duse până la fereastră pentru a examina cel de-al treilea set de imagini: cu bucătăria. Cele mai multe erau la fel de întunecate ca şi cele făcute în dormitor.

Dar seria de imagini se lumina dintr-o dată, chiar imediat după ce schimbase obiectivul obişnuit cu cel având un unghi de largă cuprindere, exact când începuse să ia imaginile finale. În bucătărie fusese aprinsă plafoniera.

Tabbot văzu mirat o femeie goală aşezată la masă.

Îşi ținea amândouă mâinile lipite de burtă, ca şi cum ar fi împins înăuntru o parte a cărnurilor. În spatele ei, uşa îngustă a duşului era întredeschisă. Masa era complet goală. Tabbot privi încruntat femeia, apoi imaginea, îşi răsfoi însemnarea pentru a stabili timpul retroactiv de expunere: şase şi cinci. Femeia care făcea păpuşi pentru Crăciun stătea la ora şase şi cinci dimineața la o masă, goală, uitându-se spre stânga, şi ținându-şi mâinile pe burtă. Tabbot se întrebă dacă îi era foame - dacă nu cumva aştepta ca vreo servitoare imaginară să-i pregătească şi să-i servească micul dejun. Ouă, cafea, pâine prăjită.

Căută un cadru în care să se vadă plita: în spatele borcanului cu cafea se zărea o flacără joasă. Nici un fel de ouă la prăjit. Ei bine... probabil că se făceau în trei minute, iar aceste imagini fuseseră luate la un interval de cinci sau zece minute.

Se uită din nou la femeie şi îşi ceru scuze pentru gluma proastă: peste patruzeci de minute va fi moartă.

Singura chestie interesantă era pe cel de-al treilea film, o dungă subțire de lumină ce se zărea pe sub perdeaua duşului. Tabbot reveni la imaginile anterioare, căutându-le pe cele două luate în cabina duşului, însă descoperi că acestea erau întunecate, iar nişa duşului era goală. Ora fusese nepotrivită.

În spatele lui, aparatul de fotografiat incetâ să mai țăcâne şi semnalîză terminarea activității.

Tabbot îl mută în partea cealaltă a încăperii pentru a avea o poziție mai bună, aşezându-l lângă un braț al fotoliului, şi-l îndreptă către uşă. Cronometrul aparatului fu reprogramat pentru o nouă fixare pe peliculă a scenelor care tocmai fuseseră fotografiate, deşi nu se aştepta să obțină mai mult decât imaginea unei siluete întunecate care intra, trăgea cu arma şi pleca - o siluetă învăluită în ceață, într-o încăpere cufundată în obscuritate. Începu să facă o nouă serie de fotografii, având drept punct de interes acel cadru luminos din bucătărie.

Atenția îi fu atrasă din nou de femeia de la masă, Şedea cu mâinile

aşezate pe burtă, uitându-se undeva, în stânga ei. Uitându-se la ce?

Pradă unui impuls, Tabbot intră în bucătărie şi se aşează pe scaunul ei. Aceeaşi poziţie, acelaşi unghi. Tabbot îşi puse mâinile pe burtă şi se uită în stânga sa. Exact în aceeaşi direcţie. Privea spre nişa duşului.

Una dintre imagini îi prezenta o dâră de lumină ce răzbătea de sub perdeaua murdară şi nu de sub uşa pliantă. Pe sub prag se scursese un firicel de apă.

Exclamă cu voce tare:

- Ei bine să mă ia dracu'!

Pentru a avea mâinile libere, întinse peliculele cu imagini pe masă, după care începu să-şi cerceteze carneţelul cu însemnări, pagină cu pagină. Toate fotografiile ilustrau trecutul de la ora şase şi cinci dimineaţa. În vreme ce femeia stătuse la masă, cineva făcuse duş.

Reveni la ultimele cadre de pe cel de-al doilea film: o siluetă întunecată şi neclară stătea la capătul cel mai depărtat al măsuţei şi se uita către uşă. Timpul: şase patruzeci. Cu cinci minute înainte de împuşcătură.

Oare femeia a stat, pur şi simplu, acolo cinci minute întregi şi a aşteptat ca cineva să bată la uşă? Sau a deschis-o la exact o secundă după ce a fost făcută expunerea, i-a permis bărbatului să intre, s-a certat cu el, şi la cinci minute după aceea murea în spatele fotoliului? Cinci minute erau îndeajuns de lungi pentru o ceartă, un schimb de replici dure, o ameninţare şi o împuşcătură.

Tabbot îşi sprijini mâinile de marginea mesei.

Ce s-a întâmplat cu bărbatul de la duş? Oare era încă acolo - făcând duş patruzeci de minute - în vreme ce ea era împuşcată? Sau ieşise, se ştersese. Înghiţise rapid micul dejun şi părăsise apartamentul cu câteva minute înainte de sosirea asasinului?

Tabbot răspunse: nu, nu, nu şi poate.

Sări aşa repede de pe scaun, încât îl dărâmă. Telefonul era în spatele teancului de romane western.

Bărbatul care-i răspunse la telefon ar fi putut să fie unul dintre cei doi cu coşul de nuiele:

- Morga districtuală.

- Aici sergentul Tabbot, departamentul foto. Am nişte imagini preliminare ale femeii din apartament. A dejunat în bucătărie, între şase şi şase şi un sfert. Autopsia confirmă lucrul ăsta?

- La fix, sergent. Pâinea prăjită era încă acolo, pricepi ce vreau să zic ?

- Pricep. O să trimit fotografiile.

- Hei, aşteaptă, aşteaptă, asta nu-i totul! Mai era şi puţin însărcinată. Poate cam în două luni...

Tabbot înghiţi în sec. O imagine nedorită încercă să i se concretizeze în minte: masa de autopsie, o incizie sau două făcute cu bisturiul, un

inventar al conținutului stomacului... îndepărtă grăbit această imagine şi puse receptorul jos.

Cuprins de disperare, adăugă cu voce tare:

- Am crezut că bărbatul de la duş a mâncat micul dejun! Dar nu el l-a mâncat... nu el.

Telefonul nu-i oferise nici un răspuns. Aparatul fotografic încetă să scruteze trecutul.

Tabbot îl mută în bucutărie şi îl poziționă, de data aceasta, în spatele scaului pe care stătuse femeia, în aşa fel încât să cuprindă în imagine masa, plita şi nişa duşului. Imagjnea va fi luată exact pe deasupra capului ei. O serie de expuneri, la o distanță de două minute între ele, fuseseră deja programate în memoria aparatului, prima trebuind să fie făcută la ora şase fix. Începu cercetarea. Tabbot ocoli camera şi adună peliculele cu imagini de pe masă. Lumina era mai bună lângă fereastră, aşa că ieşi din bucătărie pentru a mai privi o dată acele prime imagini atât de descurajante.

Uşa din față, portarul împreună cu un bărbat stând în cadrul acesteia, un cadru frumos în care detectivul stătea pe canapea, cadrele întunecate în care se vedea canapeaua transformată în pat... Tabbot făcu o pauză şi privi cu atenție. Pe pat se găsea culcată o singură siluetă sau erau *două*? După aceea, uşa de la bucătărie, fotoliul supradimensionat, măsuța pentru cafea deplasată, fereastra cu draperiile trase... Toate acestea. Din nou şi din nou. Obscuritate. Dar în pat era o singură persoană sau erau *două?*

Şi acum uită-te la imaginea asta: cineva întunecat şt imposibil de identificat priveşte spre uşa închisă. Ba chiar se îndreptă spre uşă, fiind surprins la jumătatea drumului? Era oare acea persoană bărbatul ieşit de sub duş?

Tabbot lăsă să-i scape filmele şi fotografiile şi se repezi în bucătărie.

Aparatul de fotografiat nu-şi terminase seria programată de expuneri, însă Tabbot îl înhăță şi-l târî pe podeaua din bucătărie. Trepiedul lăsă urme. Împinse masa la o parte. Opri dispozitivul de programare şi împinse uşa pliantă pentru a putea introduce obiectivul aparatului în nişa duşului. Îl îndreptă spre minuscula chiuvetă şi către oglinda agățată deasupra acesteia; spera ca plăcile de faianță albă să reflecte îndeajuns de multă lumină. Introduse în aparat un film nou. Calculă cu înfrigurare, folosindu-se de rigla de calcul. Verifică şi reverifică însemnările, pentru a fi sigur de timpi. Programă mecanismul de expunere şi declanşă aparatul de fotografiat. Se dădu înapoi şi aşteptă. Locotenentul se înşelase. Femeia care făcea păpuşi pentru Crăciun *nu* se dusese la uşă la şase patruzeci dimineața, pentru a da drumul înăuntru unui bărbat; nu se dusese chiar deloc la uşă. Murise în spatele fotoliului în timp ce se îndrepta spre fereastră pentru a trage draperiile. Asasinul ei fusese în apartament peste noapte, dormise împreună cu ea în patul desfăcut până cu puțin înainte de şase dimineața. S-au sculat şi unul dintre ei a folosit toaleta, iar celălalt strânsese patul. *El* intrase să facă duş, iar ea se aşezase la masă. În acest interval ea se ținuse de burtă, iar după un timp a dejunat. Apoi au început să se certe - sau poate

continuau cearta din noaptea anterioară - şi când bărbatul a apărut în bucătăria acum *cufundată în întuneric,* s-a îmbrăcat şi s-a pregătit să plece fără să mănânce.

Cearta a continuat în sufragerie; femeia s-a îndreptat spre fereastră pentru a o deschide ca să lase razele soarelui să intre, timp în care pistolarul profesionist s-a mişcat între măsuța pentru cafea şi uşă. S-a întors pe jumătate, a tras şi a plecat.

„O gaură *mică* în coloana vertebrală..."

Tabbot consideră că locotenentul greşise serios. În mai puțin de o oră, va avea fotografiile care-l vor dovedi că a greşit. Pentru a mai câştiga câteva minute, duse rolele de film expus jos la dubă şi le băgă în dispozitivul de developare. Îl supără faptul că trebuia să aibă de-a face cu paznicul de câte ori ieşea şi intra, şi încalcă regulamentul, lăsându-l dezactivat. O dubă a poliției trecu pe lângă el, tocmai când cobora din propria-i maşină, dar singura atenție care i se dădu fu un salut indiferent cu capul, adresat de cel ce şedea lângă şofer. Genunchiul începu să-l doară mai tare, în vreme ce urca treptele către etajul trei, părându-i-se că făcea pentru a suta oară drumul ăsta.

Aparatul terminase fotografiile programate şi se oprise.

Tabbot se pregăti de plecare, îşi căra tot echipamentul afară pe coridor şi mai făcu trei expuneri ale uşii de intrare în apartament. Aşezarea echipamentului în cutia voluminoasă dură mal mult decât a durat despachetarea. Trepiedul refuză cu încăpățânare să se strângă aşa cum trebuie pentru a intra în cutie. Şi legea dreptului cetățenilor la intimitate îl opri tot cu încăpățânare să fotografieze coridorul: acolo nu se produsese nici o crimă.

În final se mai uită o dată prin apartamentul acum nelocuit: putea să vadă până în bucătărie, iar în imaginația sa văzu o femeie aşezată la masă, ținându-se de burtă. Când îşi întinse gâtul pentru a se uita după uşă, putu să vadă fereastra încadrată de lumina strălucitoare a soarelui. Tabbot se hotărî să lase draperiile aşa, date la o parte. Dacă mai era cineva ucis aici, azi sau mâine, vroia ca draperiile să fie date deoparte.

Închise uşa apartamentului şi introduse cartea de indentitate în fanta paznicului, pentru a-l activa. Acțiunea sa nu fu urmată de vreun bâzâit de maşinărie care începe să funcționeze şi nici de vreo pulsație de înaltă frecvență, însă măruntaiele-i începură să se agite atunci când ochiul roşu din mijlocul cercurilor concentrice începu să lumineze. Coborî scările încet, deoarece genunchiul care îl durea nu-i permitea să se grăbească. Cutia cu aparatul de fotografiat i se lovea de celălalt picior.

Tabbot scoase rola cu film din dispozitivul de developare şi o introduse în imprimantă. Introduse la developat cea de a doua rolă de film. Închise uşa din spate a dubei, se duse în față, la uşa şoferului şi căută în buzunar după cheia de contact. Nu era acolo. Uitase cheia în contact. O altă încălcare a legii. Tabbot se urcă în cabină şi porni motorul, mulțumit că tipii din duba poliției nu observaseră cheia; i-ar fi dat o amendă şi l-ar fi considerat la fel de vinovat ca pe oricare alt cetățean.

Duba-laborator se încadră în fluxul de circulație intensă.

Reproducerea imaginilor de pe cele două filme de nylon s-a încheiat în parcarea de lângă sediul poliției. Parcase într-un loc rezervat pentru vizitatori. Pentru că se temea că cineva ar putea să-l urmărească de la vreo fereastră. Tabbot scoase cheia din contact şi o băgă în buzunar, înainte de a coborî şi a se duce în spatele dubei, pentru a termina munca începută de dimineață.

Imaginile rezultate de primul film erau o adevărată insultă adusă profesionalismului său: cadre întunecate şi lipsite de orice utilitate, pe care n-ar fi vrut să le arate nimănui. Erau şi cele două imagini superbe, obținute la lumina produsă de împuşcătură, şi încă două care prezentau o siluetă neclară, întunecată, care se îndrepta către uşă.

Singura satisfacție pe care i-o dădeau lui Tabbot acestea două din urmă, erau culorile întunecate: un bărbat îmbrăcat în haină de culoare închisă, care se deplasa printr-o încăpere cufundată în întuneric. Femeia goală ar fi apărut sub forma unei siluete palide, mai deschise la culoare.

Tabbot verifică şi imaginile de pe cea de-a doua rolă, cu o privire severă şi profesională. Faianța albă din nişa duşului reflectase lumina într-un mod cu totul satisfăcător: o consideră una dintre cele mai bune imagini luate la lumină indirectă, pe care le obținuse vreodată. Îl privi pe musafirul de peste noapte al femeii cum îşi face duş, se bărbiereşte, îşi spală dinții şi se piaptănă. La un moment dat - poate că în timpul acelei discuții aprinse - se tăiase la gât, chiar deasupra mărului lui Adam. Chestia asta nu era de natură a-i îmbunătăți starea de spirit.

O ultimă expunere făcută în afară, la uşa apartamentului - chiar ultima imagine - îl mulțumea şi nemulțumea în acelaşi timp: acel cineva neclar era surprins părăsind apartamentul, însă era aplecat, cu capul în jos şi-şi privea picioarele. Tabbot îşi închipui că bărbatul era prea ruşinos pentru a se lăsa fotografiat în timp ce ieşea din apartamentul unei femei. Va fi de-a dreptul indignat când va afla că un aparat fotografic l-a urmărit din micuța oglindă de deasupra chiuvetei. Indignat şi de-a dreptul furios la această nouă încălcare a intimității.

Tabbot duse fotografiile la secția de poliție. În spatele biroului era de serviciu un alt sergent, care îl recunoscu, dacă nu după înfățişare sau după nume, măcar după uniformă.

- Cu cine doreşti?

Tabbot spuse:

- Cu locotenentul... cum îl cheamă?

Tipul de la birou arătă cu degetul în spatele său:

- În camera de serviciu.

Tabbot ocoli biroul şi îşi continuă drumul până la camera de serviciu din capătul clădirii. Era o încăpere spațioasă, cu birouri la care stăteau patru sau cinci bărbați care lucrau sau îşi pierdeau timpul în spatele acestora. Cei mai mulți păreau să şi-l piardă. Cu toții îşi ridicară privirile

către fotograf.

- Aici, sergent. Ai terminat treaba?

- Da, domnule.

Tabbot ocoli şi merse până la biroul locotenentului, întinse în fața acestuia primul set de imagini întunecate.

- Ei bine, nu pari prea fericit de rezultatul obținut.

- Nu, domnule.

Cel de-al doilea set îl întinse alături de primul.

- Toate sunt întunecate, cu excepția acelora de jos de tot. Era ceva mai multă lumină în nişa duşului. Iar acolo, sub duş, eşti chiar tu, locotenente. Lumina indirectă mi-a oferit posibilitatea să obțin singurele imagini acceptabile dintre toate celelalte.

[*Originally published in „Universe 1", ed. Terry Carr, Ace 1971*]